

บทเทศน์และข้อคิด วันจันทร์ที่ 28 กันยายน 2026
นักบุญลอเรนโซ รุยซ์ (Lorenzo Ruiz) และเพื่อนมรณสักขี ศต. 17
บทอ่านประจำวัน โยบ 1:6–22; สดด 17; ลูกา 9:46–50

คุณครูคำสอนถามเด็ก ๆ ว่า “ถ้าลูกอยากเป็นใหญ่ในพระอาณาจักรของพระเจ้า ลูกต้องทำอะไร?” จอห์นนี่ยกมืออย่างมั่นใจและตอบว่า “ต้องกินข้าวเยอะ ๆ ครับ จะได้โตเร็ว ๆ และตัวใหญ่!” คุณครูจึงอธิบายว่า “พระเยซูเจ้าไม่ได้หมายถึงตัวใหญ่ แต่หมายถึงใจใหญ่—ใจที่อ่อนน้อม รับใช้ และกล้ารักผู้อื่น” จอห์นนี่นั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วถามกลับว่า “ถ้าอย่างนั้น ผู้ใหญ่ที่ชอบเอาแต่ใจตนเอง ก็คือคนตัวใหญ่แต่ใจยังเด็กใช่ไหมครับ?” คุณครูถึงกับเงยหน้า เพราะจอห์นนี่พูดถูกอย่างเจ็บแสบ!

ในพระวรสารวันนี้ บรรดาศิษย์กำลังถกเถียงกันว่า “ใครยิ่งใหญ่ที่สุด” ทั้งที่พระเยซูเจ้าเพิ่งตรัสถึงการรับทรมานของพระองค์ พวกเขายังคิดถึงตำแหน่ง เกียรติยศ และความสำคัญของตนเอง พระเยซูเจ้าจึงทรงนำเด็กเล็ก ๆ มายืนข้างพระองค์ และตรัสว่า “ผู้ใดที่เล็กที่สุดในหมู่ท่านทั้งหลาย ผู้นั้นย่อมเป็นผู้ยิ่งใหญ่”

ในโลกสมัยพระเยซูเจ้า เด็ก ๆ ไม่ได้มีฐานะหรือสิทธิอย่างที่เรารู้ในปัจจุบัน เด็กไม่มีอำนาจ ไม่มีทรัพย์สิน และไม่มีเสียงในสังคม ดังนั้น การรับเด็กคนหนึ่งจึงหมายถึงการต้อนรับผู้ที่ไม่สามารถตอบแทนอะไรเราได้เลย

พระเยซูเจ้ากำลังสอนว่า ความยิ่งใหญ่ในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่ได้วัดจากจำนวนคนที่ยืนขึ้นต้อนรับเรา แต่ดูจากจำนวนคนเล็กน้อยที่เราก้มลงไปรับใช้

นักบุญที่ไม่ได้ตั้งใจจะเป็นวีรบุรุษ

นักบุญลอเรนโซ รุยซ์เหมาะสมอย่างยิ่งกับพระวรสารวันนี้ เพราะท่านไม่ใช่พระสังฆราช ไม่ใช่พระสงฆ์ ไม่ใช่นักบวช ไม่ใช่นักพรต ไม่ใช่ นักเทววิทยาผู้มีชื่อเสียง และไม่ได้เริ่มต้นชีวิตด้วยความตั้งใจจะเป็นมรณสักขี

ท่านเป็นเพียงฆราวาสธรรมดา ๆ เกิดที่ย่านบินอนโด กรุงมะนิลา บิดาเป็นชาวจีน มารดาเป็นชาวฟิลิปปินส์ ท่านแต่งงาน มีบุตร ทำงานเป็นเสมียนและนักคัดอักษร และช่วยงานในวัดของคณะโดมินิกัน ชีวิตของท่านคล้ายสัตว์บุรุษจำนวนมากในวัดของเรา คือมีครอบครัว มีงาน มีความรับผิดชอบ และรับใช้พระศาสนจักรอยู่เงียบ ๆ

เมื่อท่านถูกกล่าวหาว่าเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรม ท่านจึงหนีออกจากฟิลิปปินส์ไปกับคณะธรรมทูต โดยคิดว่าจะเดินทางไปมาเก๊า แต่กลับมุ่งหน้าไปยังญี่ปุ่น ซึ่งขณะนั้นมีการเปียดเบียนคริสตชนอย่างรุนแรง ท่านและเพื่อนถูกจับที่นางาซากิ ถูกทรมานและบังคับให้ละทิ้งความเชื่อ

วิธีทรมานที่เรียกว่า “*tsurushi*” คือการมัดร่างห้อยศีรษะลงในหลุม โดยปล่อยมือข้างหนึ่งให้เป็นอิสระ เพื่อให้ผู้ถูกทรมานส่งสัญญาณได้ทุกเมื่อว่า “ฉันยอมละทิ้งความเชื่อแล้ว” หากเพียงยกมือหรือส่งสัญญาณ ทุกอย่างก็อาจยุติลง แต่ลอเรนโซไม่ได้ยกมือเพื่อปฏิเสธพระเยซูเจ้า ท่านประกาศว่า **“ข้าพเจ้าเป็นคาทอลิก และยินดีรับความตายเพื่อพระเจ้า หากข้าพเจ้ามีชีวิตหนึ่งพันชีวิต ข้าพเจ้าจะถวายทั้งหมดแด่พระองค์”**

ท่านสิ้นใจในวันที่ 28 หรือ 29 กันยายน ค.ศ. 1637 และต่อมาได้รับการประกาศเป็นนักบุญชาวฟิลิปปินส์องค์แรก ชีวิตของท่านยืนยันว่า ความศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้สงวนไว้สำหรับนักบวชหรือบุคคลสำคัญ แต่เกิดขึ้นได้ในชีวิตของสามี บิดา คนทำงาน และสัตบุรุษธรรมดา ๆ ผู้ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าจนถึงที่สุด

จากการหนีเอาชีวิตรอด สู่การถวายชีวิต

สิ่งที่น่าสนใจมากคือ ลอเรนโซ รุยซ์ ไม่ได้ออกจากบ้านไปเพื่อแสวงหาการเป็นมรณสักขีในตอนแรกท่านกำลัง “หนี” แต่พระเจ้าทรงเปลี่ยนการหนีของท่านให้เป็นการเดินทางแห่งความเชื่อ นี่เป็นข่าวดีสำหรับเราทุกคน เพราะบางครั้งชีวิตของเราไม่ได้เริ่มต้นอย่างสวยงาม เราอาจมาหาพระเจ้าเพราะความกลัว เพราะเจ็บป่วย, เพราะผิดหวัง, เพราะชีวิตพังทลาย, หรือเพราะไม่รู้จะไปพึ่งใคร แต่พระเจ้าไม่ได้ถามเพียงว่า “ทำไมเจ้าจึงมาหาเรา?” พระองค์ทรงถามว่า “เมื่อมาถึงแล้ว เจ้าจะเดินต่อไปกับเราหรือไม่?”

ลอเรนโซ รุยซ์อาจขึ้นเรือด้วยความกลัว แต่ลงจากเรือด้วยความเชื่อ

ท่านอาจออกจากบ้านเพื่อรักษาชีวิต แต่สุดท้ายกลับยอมถวายชีวิต

ท่านไม่ได้เกิดมาเป็นวีรบุรุษ แต่กลายเป็นวีรบุรุษเพราะซื่อสัตย์ในชั่วโมงที่ยากที่สุด

โยบกับลอเรนโซ—ศรัทธาที่ไม่ตั้งเงื่อนไข

บทอ่านแรกวันนี้เล่าว่า ภายในวันเดียว โยบสูญเสียทรัพย์สิน คนรับใช้ และลูก ๆ ทั้งหมด แต่โยบยังคงเขาลงกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานให้ และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเอาคืน ขอถวายพระพรแด่พระนามองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ถ้อยคำนี้ไม่ได้แปลว่าโยบไม่เจ็บปวด เขาฉีกเสื้อและโกนศีรษะตามธรรมเนียมไว้ทุกข์ ความเชื่อแท้ไม่ได้ห้ามเราเสียน้ำตา แต่ช่วยให้เราไม่ปล่อยมือจากพระเจ้าแม้กำลังร้องไห้ โยบถูกทดสอบด้วยคำถามว่า “เขารักพระเจ้าเพราะพระเจ้าประทานสิ่งดี ๆ ให้เท่านั้นหรือไม่?” ลอเรนโซ รุยซ์ ก็ถูกทดสอบด้วยคำถามเดียวกันว่า “เมื่อพระเจ้ามิได้ทรงช่วยให้พ้นจากความทรมาน เขายังจะรักพระองค์หรือไม่?”

คำตอบของทั้งสองคือ—“**ยังรัก และยังไว้วางใจ**”

นี่คือคำถามสำหรับเราด้วย เรารักพระเจ้าเพราะได้รับพร หรือเรารักพระองค์เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า? หากพระองค์ยังไม่ตอบคำถามของเรา หากน้ำยังท่วม ถนนยังติด ธุรกิจยังลำบาก ความเจ็บป่วยยังไม่หาย หรือครอบครัวยังมีปัญหา เราจะยังเดินกับพระองค์หรือไม่?

ความเชื่อไม่ใช่การรับรองว่าเราจะไม่มีพายุ แต่เป็นความมั่นใจว่า ในพายุเราจะไม่ได้อยู่ตามลำพัง

บทเรียนสำหรับพระศาสนจักรวันนี้

พระวรสารวันนี้ยังเตือนพระศาสนจักรอย่างตรงไปตรงมา เราอาจถกเถียงกันว่าใครสำคัญกว่า ใครมีตำแหน่งสูงกว่า ใครเป็นเจ้าของผลงาน หรือกลุ่มใด “ถูกต้องกว่า” ขณะที่พระเยซูเจ้ากำลังทรงยืนอยู่ข้างผู้เล็กน้อย ผู้ประสพภัย ผู้ยากไร้ แรงงานข้ามชาติ ครอบครัวแตกแยก และผู้ที่ไม่มีใครรับฟัง

ประเด็นที่น่าสนใจคือ เมื่อนักบุญยอห์น อัครสาวกพยายามห้ามคนที่ขับไล่ปีศาจ เพราะเขา “ไม่ได้อยู่ในกลุ่มของเรา” พระเยซูเจ้าตรัสว่า “อย่าห้ามเขาเลย เพราะผู้ที่ไม่ต่อต้านท่าน ก็อยู่ฝ่ายท่าน” พระเยซูเจ้าทรงสอนให้เราก้าวข้ามความคิดแบบ “**พวกเรา-พวกเขา**” ความดีไม่ได้เป็นกรรมสิทธิ์ของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ในยามฝนตกหนักน้ำท่วม เมื่อคาทอลิก พุทธ มุสลิม คนมีความเชื่อและคนไม่มีศาสนา ช่วยกันแจกอาหาร ช่วยคนชรา และพาคนออกจากพื้นที่อันตราย—เราควรมองเห็นพระหัตถ์ของพระเจ้ากำลังทำงาน มิใช่รีบถามว่า “เขาเป็นพวกเราหรือไม่?”

พระศาสนจักรที่ยิ่งใหญ่ ไม่ใช่พระศาสนจักรที่มีคนรู้จักมากที่สุด แต่เป็นพระศาสนจักรที่คนเล็กน้อยกล้าเดินเข้ามาแล้วรู้ว่า “ที่นี่มีที่สำหรับฉัน”

มีเพียงชีวิตหนึ่งที่อุทิศตน ดีกว่าพันชีวิตที่ไม่ทำอะไรเลย

เราอาจคิดว่า “ฉันคงไม่มีความเชื่อเข้มแข็งเหมือนนักบุญลอเรนโซ รุยซ์”

แต่อย่าลืมว่า พระเจ้าไม่ได้ขอชีวิตหนึ่งพันชีวิตจากเราในวันนี้ พระองค์ทรงขอเพียงชีวิตเดียว—คือชีวิตที่เรากำลังมีอยู่

เราอาจไม่มีโอกาสถวายชีวิตด้วยการเป็นมรณสักขี แต่เราถวายชีวิตที่ละเล็กทีละน้อยได้:

- เมื่อเราให้อภัยทั้งที่ยังเจ็บ
- เมื่อเราเชื่อสัตย์ทั้งที่ไม่มีใครเห็น
- เมื่อเรารับใช้โดยไม่แย่งคำชม
- เมื่อเราไม่ทอดทิ้งพระเจ้าในวันที่คำภาวนาดูเหมือนไม่ได้รับคำตอบ
- และเมื่อเราต้อนรับคนเล็กน้อยโดยไม่ถามว่าเขาจะตอบแทนอะไรเรา

บางทีการพลีชีพที่ยากที่สุด ไม่ใช่การตายครั้งเดียวเพื่อพระเยซูเจ้า แต่คือการตายต่อตัวตน ความหยิ่งผยอง การยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง และความเห็นแก่ตัวของเราทีละน้อยทุกวัน

ขอให้นักบุญลอเรนโซ รุยซ์ ผู้ขึ้นเรือด้วยความกลัว แต่ไปถึงฝั่งด้วยความเชื่อ วิงวอนเพื่อเรา ให้เราไม่แสวงหาการเป็น “ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด” แต่กล้าที่จะเป็นผู้เล็กน้อยที่สุด ผู้รับใช้ และผู้เชื่อสัตย์ที่สุด และเมื่อความทุกข์ถามเราว่า “พระเจ้ายังมีค่าพอให้เจ้าเชื่อหรือไม่?” ขอให้ชีวิตของเราเป็นคำตอบว่า “ข้าพเจ้าอาจไม่มีชีวิตหนึ่งพันชีวิต แต่ชีวิตเดียวที่ข้าพเจ้ามีอยู่นี้ ข้าพเจ้าขอถวายแด่พระองค์ทั้งหมด”

นักบุญลอเรนโซ รุยซ์และเพื่อนมรณสักขี โปรดวิงวอนเพื่อเราเทอญ อาแมน

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ